

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Κατερίνα. Τα μάτια της ήταν γαζάγια σαν τον ουρανό. Τα χείλη του κόκκινα σαν κεράσι. Τα μαλλιά του κατάξανθα σαν τα βλάχια του καλοκαιριού.

Ζούσε με την οικογένειά της ε' ένα μικρό σπι-
τάκι στην άκρη του δάσους. Η μαμά φρόντι-
ζε το σπίτι και τον κήπο. Ο μπαμπάς καββιερ-
χούσε τη γη και πήγαινε για κυνήγι και για
ψάρεμα, για να φέρνει φαγητό στα μικρά παι-
δάκια του.

Πάντα ο μπαμπάς φρόντιζε, όταν κυνηγούσε κι
όταν φάρεψε να πηγαίνει την εποχή που δε γεννά-
νε τα ζωάκια. Έτσι εξασφάλιζε τροφή για την
οικογένειά του. και δε βρότωνε τις μαμάδες
που θα έφερναν στο δάσος νέους κατοίκους.

Έτσι περνούν οι εποχές και ήρθε το φθινόπωρο. Αρχίζουν τα πρωτοβρόχια. Ο άνεμος φουβούβε δυνατά, παραβέροντας τα κίτρινα φύλλα των δέντρων ε' ένα τρεφό χορό στον αέρα.

Ο ουρανός εκστεινιάζε ζαφνικά, αυτραπές φωτίζαν τον ουρανό. Η βιγανή βροχή χιρόταν καταρρακτώδης ...

Η Κατερίνα συνήθιζε να πηγαίνει βότσα στο δάσος. Μια μέρα συνάντησε εκεί ένα χελιδονάκι. Της φάνηκε περίεργο.

— Καζό μου χελιδονάκι, πώς βρίσκεσαι εδώ τέτοια εποχή; Εσύ δεν έφυγες με τους φίλους σου;

— Κοίταξέ με καλύτερα. Μπορώ να πετάξω; Δε βλέπεις την πρηγμένη μου φτερούγα;

Η Κατερίνα έσκυψε να κοιτάξει και μια κραυγή της ξέφυγε.

— Αχ, πόσο λυπάμαι! Πώς το έπαθες αυτό;

— Όταν ξεκινήσαμε το ταξίδι μας, όλα
τα αποδημητικά πουλιά, ένας κυνηγός πυροβόλη-
σε στον αέρα και με χτύπησε βει φερούχα.
Εγώ έπεσα κάτω. Οι φίλοι μου έφυγαν. Έμει-
να μόνος μου και πληγωμένος. Πώς θα
βγάλω το χειμώνα;

Το μικρό κορίτσι συχκινήθηκε.

— Μη στενοχωριέσαι μικρό μου χελιδονάκι. Θα σε βοηθήσω εγώ.

Αμέσως έβκυψε το πήρε στα χέρια της με προβο-
χή και το πήγε στο σπίτι της.

Η Κατερίνα ζύπνθε πρῶτῳ πρῶτῳ. Ἐτρεξε σμέως βσο θη-
τάκι. Ὁ μικρὸς τῆς σφίλος ἦταν ταρούμερος καὶ ζωηρὸς.
πρῶγμα που θήμαινε ὅτι θε λίγες μέρες ελα τον ε-
χανε ἀπὸ σφίλο. Στεναχωρήθηκε βτη βιέλη αωτή.
Ἀλλὰ σμέως τῆς πέρασε η ζύπη γιατί ἐβει ἐπρεπε
γα χίρει.

Η ζανθομαζούρα άφησε την πόρτα του μικρού
βπιτιού ανοιχτή και έτρεξε γρήγορα και κρύφτηκε
πίσω από ένα κορμό δέντρου. Από εκεί παρακοζου-
δούβε το χειδονοίκι της...

— αφνικά ένα φτερούχια ακούστηκε και ο μικρός της φίλος πέταξε μακριά.

Η κατερίνα φώναζε:

— Στο καλό χελιδονάκι μου, στο καλό.
Ναι μ' αγαπιά και γα με βκέφτεβα...!!!

